

Naar Paastanden om, at Rytteriet er bedre tjent med de tungere Heste end med de lette, bestandig kommer igen fra Folk, der have et mindre indgaaende Kendskab til Rytteriets Tjeneste, kan det maaske ogsaa ligge i, at man mener, at den tungere Hest i Angrebet og Sammenstødet har en større Magt til at løbe Modstanderen ned. Det vilde passe, hvis Hurtigheden for begge Slags Heste var den samme. Thi den levende Kraft staar jo i ligefremt Forhold til Hestens Masse. Men den vokser tillige efter Hastighedens Kvadrat og vokser derfor enormt med Hastigheden. Den hurtigere Hest har derfor ogsaa let ved at faa Overtaget med Hensyn til det Maal af levende Kraft, som den formaar at sætte ind i Sammenstødet. Hele denne Side af Sagen har nu imidlertid mindre Betydning for saa lille et Rytteri som vort, der er alt for faatalligt til at kunne tænke paa at spille nogen Rolle som Kamprytteri. Alt, hvad vi eje og have af Rytteri, maa sættes ind i Efterretnings- og Sikringstjenesten, og der maa spares paa det, for at det kan strække til i denne Tjeneste, som ikke tilnærmelsesvis kan besørges saa godt af de andre Vaaben eller af Cyklister, som man en Gang nærrede saa stort Haab til som Erstatning for Rytteri. Men i Efterretnings- og Sikringstjenesten kræves nu om Stunder først og fremmest hurtige og udholdende Heste, Heste, der have Evne til at samle al deres Kraft i pludselig og voldsom Anspændelse og til under Savn af enhver Art at gaa, saa længe der er helt af dem, det vil sige Heste, der ere i saa nært Slægtskab med Fuldblodet som muligt.

Thi de hurtigskydende og langtrækkende Vaaben have øget Fordringerne til Hestenes Hurtighed og Udholdenhed. I Fjendens Front kan man i Regelen ikke komme saa langt frem, at man kan faa værdifulde Oplysninger om hans Stillinger eller Bevægelser. Man maa langt udenom Fløjene. Der gælder det om at komme saa hurtigt og pludselig ind paa Fjenden, at man træffer ham uforberedt, og at komme lynsnart udenfor den værste Ild, naar man er opdaget. Og Efterretningerne maa hurtigt tilbage for i Tide at oplyse vort Fodfolk og Artilleri og spare særlig Fodfolket for unødvendige Bevægelser. Alt dette ved den menige eller selv de lavere stillede Befalingsmænd, der gaa i Geledet, ikke ret meget om, fordi de se saa lidt til Rytteriets Virksomhed. Men de overordnede Førere, som skulle træffe deres Beslutninger paa Grundlag af Rytteriets Meldinger, kunne tale med om, hvor pinligt det er, naar Rytteriet er for længe om at skaffe Efterretningerne, eller naar det helt svigter, fordi Hestene ikke kunne mere. Jo mere man lægger Hovedvægten paa Efterretnings-tjenesten, jo mere er det altsaa nødvendigt, at Rytteriet har hurtige og udholdende Heste. Og denne Nødvendighed er bleven større efter den nye Hærlov end før, fordi Rytteriet er blevet svækket, og Fordringerne til det i Efterretnings- og Sikringstjenesten derfor forholdsvis forøgede.

Det har fra Folkerepræsentanternes Side oftere været hævdet under Forhandlingerne paa Rigsdagen, at med Hensyn til Vaaben har Rigsdagen aldrig været karrig og aldrig nægtet Landets Børn det bedste Værn. For Rytteriet er Hesten det vigtigste Vaaben. Man har derfor heller ikke Ret til at tvivle om, at Folkets Repræsentanter nære et levende Ønske om at skaffe Rytteriet de Heste, der bedst egne sig til dets Brug. Vanskeligheden bestaar saa blot i at overbevise Folkets kaarne Mænd om, at den bedste Hest for Rytteriet er den, der er i saa nært Slægtskab med Fuldblodshesten som muligt. Saa længe Rigsdagens Medlemmer ikke selv ville komme ud og ride med i Tjenesten og gøre Erfaringerne selv, ved jeg derfor ingen anden Udvej, end at de tro os, der ere satte til at klare dette Spørgsmaal, og som gennem mange Aars Tjeneste have haft Lejlighed til at gøre Erfaringerne. Undertegnede har f. Eks. tjent i Rytteriet i 36 Aar, deraf $2\frac{1}{2}$ Aar i Geledet som menig, Underkorporal og Korporal, Resten af Tiden som Officer. Jeg har i den Tid selv redet daglig, har deltaget i, anordnet og overværet utallige Øvelser til Hest snart sagt under alle Forhold, som vedrøre Rytteriets Tjeneste. Det vilde efter mit Skøn være ganske meningsløst at antage, at jeg ikke skulde vide fuld Besked paa et saa elementært Omraade som Spørgsmaalet om, hvilken Slags Heste Rytteriet har Brug for.

Vil man nu tro mig paa mit Ord og med mig enhver Befalingsmand, og jeg kan godt tilføje hver menig i Vaabenet, som kan skønne over en saa simpel Sag, saa maa Lovgivningsmagten skaffe Rytteriet en Hestebestand, der er i saa nært Slægtskab med Fuldblodet som muligt. Kan den skaffes ved Indkøb her i